

hebben."

"Johannes... Ik kom van Johannes, hij zegde mij : "Ga naar Hem die predikt en doopt nabij Efraïm en Jericho. Hij heeft de macht te vergeven en te weerhouden terwijl ik enkel tot u kan zeggen : doe boete om uw ziel vaardig te maken de redding te volgen" zegt iemand die miraculeus genezen werd en voordien met krukken liep terwijl hij nu vlug heen en weer beweegt.

"Lijdt de Doper er niet onder volgelingen te verliezen ?" vraagt iemand.

En degene die voordien gesproken heeft antwoordt : "Lijden ? Hij zegt tot iedereen : 'Ga ! Ga ! ik ben de dalende ster. Hij is de rijzende Ster en is eeuwig in Zijn schittering gevestigd. Indien gij niet wenst in duisternis te blijven, ga tot Hem vooraleer mijn wiek uitdooft'."

"Dat zeggen de farizeeërs niet ! Zij zijn vol bittere haat omdat Gij de menigten tot U trekt. Wist Gij dat ?"

"Ik weet het" antwoordt Jezus kort.

Zij beginnen een redetwist over het gelijk en ongelijk van het gedrag van de farizeeërs. Maar Jezus maakt het kort en zegt : "Kritiseer niet" zo geweldig dat het niet mogelijk is te antwoorden.

Bartolomeüs en Matteüs komen met dezen die gedoopt werden.

⁶ Jezus begint te spreken.

"Vrede zij u allen.

Sinds jullie hier van 's morgens komen, en het is gerieflijker voor jullie weg te gaan halfweg de dag, heb Ik besloten tot jullie over God te spreken in de morgen. Ik heb er ook aan gedacht onderdak te geven aan de pelgrims die niet huiswaarts kunnen keren vòòr de nacht. Ik ben zelf een Pelgrim en Ik bezit het hoogst noodzakelijke door een medelijdende vriend aan Mij gegeven. Johannes heeft zelfs min dan Ik. Maar gezonde mensen, of niet ernstig zieken, gaan naar Johannes, zoals kreupelen, blinden en stommen. Maar geen stervenden of lijdenden aan hoge koorts zoals dezen die tot Mij komen. Zij gaan naar hem voor een boetedoopsel. Jullie komen ook naar Mij om genezen te worden in uw lichamen. De Wet zegt : 'Bemin uw naaste als uzelf'. Ik denk en zeg : hoe zou Ik liefde aan Mijn broeders kunnen betonen, indien Ik Mijn hart sloot voor hun noodwendigheden, ook voor hun fysieke noodwendigheden ? En Ik besluit : Ik wil hen geven wat Mij werd gegeven. Mijn hand uitreikend naar rijken, zal Ik brood vragen voor de armen, Mij ontdoen van Mijn bed om er in te ontvangen wie vermoeid is en lijdend.

Wij zijn allen broeders. En jullie geven geen bewijs van uw

liefde bij middel van woorden maar van daden. Wie zijn hart sluit voor zijn naaste, heeft een hart als Kain. Wie geen liefde heeft, is een opstandeling tegen Gods bevel. Wij zijn allen broeders. En toch zie Ik, en jullie ook, dat er haat en onenigheid is in een familie, waar hetzelfde vlees en bloed de broederschap verstevigen die ons komt van Adam. Broeders stellen zich op tegen broeders, kinderen tegen hun ouders, en ouders zijn vijandig tegenover elkaar.

Maar om niet altijd slechte broeders te zijn, en in de toekomst ontuchtige mannen en vrouwen, is het noodzakelijk van op jeugdige leeftijd de familie te leren eerbiedigen, die de kleinste en grootste organisatie is in de wereld. De kleinste in vergelijking met de organisatie van een stad, een streek, een land, een vasteland. Maar de grootste omdat het de oudste is; omdat ze ingesteld werd door God, toen het begrip vaderland, of land nog niet bestond, maar de familiekeren was reeds levend en actief, een bron voor het ras en de rassen, een klein koninkrijk waar de man koning is, de vrouw koningin en de kinderen onderdanen. Kan een koninkrijk bestaan indien het verdeeld is en er vijandschap bestaat onder de inwoners? Neen. En werkelijk een familie kan niet bestaan indien er gebrek is aan gehoorzaamheid, eerbied, spaarzaamheid, goede wil, activiteit, liefde.

⁷ 'Eer uw vader en uw moeder' zeggen de Tien Geboden. Hoe moeten ze geëerd worden? Waarom moeten ze geëerd worden?

Zij worden geëerd door ware gehoorzaamheid, door oprechte liefde, door minnende eerbied, door een eerbiedige vrees die het vertrouwen niet uitsluit, maar tegelijk doet het ons niet handelen tegenover onze ouderen alsof wij dienaars of onderhorigen zouden zijn. Zij moeten geëerd worden omdat vader en moeder, na God, de donors zijn van het leven en alle materiële levensbehoeften; zij zijn de eerste meester en de eerste vrienden van het jonge wezen op aarde geboren.

Wij zeggen: 'Moge God u zegenen' of 'Dank u' wanneer iemand iets oprapt dat wij hebben laten vallen of ons een stuk brood geeft. Zullen wij niet met *liefde* zeggen 'God zegene u' of 'Dank u' aan degene die hun ruggen breken om ons te voeden, onze kleren weven en ze proper bewaren, die van hun bed opstaan om onze slaap na te gaan, die zich ontdoen of hun rust opofferen om ons te genezen, en een bed voor ons maken van hun schoot, wanneer wij uiterst vermoeid zijn of droevig?

Zij zijn onze leraars. Een meester is gevreesd en geëerbiedigd. Maar een meester neemt ons op als wij reeds weten wat onmisbaar is om ons te verhelpen en te voeden en de essentiële dingen te zeggen, en hij verlaat ons wanneer wij nog de moeilijkste

les in ons leven moeten aangeleerd worden, 'te leven'. Het is onze vader en moeder die ons eerst voorbereiden voor de school, en daarna voor het leven.

Zij zijn onze vrienden. Maar welke vriend kan vriendelijker zijn dan een vader? En wie vriendelijker dan een moeder? Kunt gij verschrikt zijn van hen? Kunnen jullie zeggen: 'Ik ben door hem of door haar verraden geworden'? En toch is er de dwaze jongen of het zelfs dwazer meisje, dat vriendschap sluit met vreemdelingen en zijn of haar hart sluit voor hun vader en moeder en zij verkwisten hun geest en hart met onverstandigen als het maar geen schuldige vriendschap wordt, die de oorzaak is van tranen bij de vader en de moeder, die als druppels gesmolten lood de harten van hun ouders verbranden. Die tranen nochtans, Ik zeg het u, vallen niet in het stof of in vergetelheid. God raapt ze op en telt ze. De angst van een vertrapte ouder zal zijn prijs ontvangen van de Heer. Maar het gedrag van de zoon die zijn ouders foltert zal ook niet vergeten worden, zelfs indien de vader en moeder, in hun droevige liefde, barmhartigheid afsmeaken van God over hun schuldige zoon.

Ik zegde: 'Eer uw vader en moeder, indien jullie uitzien naar lang leven op aarde'. En Ik voeg erbij: 'En voor eeuwig in de Hemel'. Een kort leven hier zou een te lichte straf zijn voor degene die hun ouders onrecht aandoen! Het komende leven is geen ijdele geschiedenis, en in het komende leven zal er een prijs of een straf zijn naargelang de manier waarop wij leefden.

Wie een ouder onrecht aandoet, beledigt God, want hij beveelt ons onze ouders te beminnen, en wie ze niet bemint, bedrijft zonde. Bijgevolg, eerder dan het materieel leven te verliezen, verliest hij het ware leven waarover Ik tot jullie sprak, en hij gaat naar zijn dood, meer nog, hij is reeds dood, want zijn ziel is beroofd van de Goddelijke genade; hij is reeds een misdadiger want hij beledigt de heiligste liefde na de liefde tot God; hij draagt in zich de kiem van toekomstige ontucht, want van een slechte zoon zal hij een ontrouwe echtgenoot worden; hij bezit de drijfveer van de sociale berooving, want uit een slechte zoon spruit de toekomstige dief, de geweldigste moordenaar, de koelbloedige woekeraar, de cynische genieter, de walgelijke verrader van zijn vaderland, van zijn vrienden, van zijn kinderen, van zijn vrouw, van iedereen. Kunnen jullie een mens hoog waarderen en vertrouwen die in staat is geweest de liefde te verraden van een moeder en te spotten met de grijze haren van een vader?

Maar luister nog wat: aan de plicht van de kinderen stemt een dergelijke plicht overeen voor de ouders. Vervloekt weze de schul-

dige zoon ! Maar ook vervloekt zij de schuldige ouder. Wees geen oorzaak dat uw kinderen u kritiseren en u navolgen in het doen van het verkeerde. Breng hen ertoe u te beminnen omwille van de liefde die gij hen toedraagt in rechtvaardigheid en barmhartigheid. God is barmhartigheid. Laat de ouders, die de tweede zijn na God, barmhartig zijn. Wees een voorbeeld en een troost voor uw kinderen. Wees hun vrede en leiding. Wees de eerste liefde van uw kinderen. Uw moeder is altijd het eerste beeld van de bruid die gij zoudt willen hebben. Een vader is voor zijn jonge dochters het beeld van de man waarvan zij dromen. Gedraag jullie zo dat uw zonen en dochters wijselijk mogen hun vrouwen en mannen kiezen, bij de gedachte aan hun vader en moeder en door in hun partners de oprechte deugden te zoeken van hun ouders.

Moest Ik spreken tot Ik geheel het onderwerp behandeld heb, dan zou een volledige dag en nacht niet volstaan. En zo, om uwentwille zal Ik Mijn spreekbeurt inkorten. Moge de Eeuwige Geest jullie de rest vertellen. Ik verspreid het zaad en ga verder. Maar bij goede mensen zal het zaad wortel schieten en vrucht dragen. Ga. De vrede zij met jullie."

⁸ Degene die moeten vertrekken, doe het spoedig. Degene die blijven, gaan in de derde grote zaal en eten hun brood of het brood dat hen in Gods Naam gegeven wordt door de leerlingen. Planken en stro werden op rustieke schragen geplaatst zodat de pelgrims daar kunnen slapen.

De gesluierde vrouw gaat met vlugge schreden weg, de andere die voordien weende en gans de tijd weende dat Jezus sprak, zwerft rond, onbeslist wat ze moet doen, dan beslist zij en gaat weg.

Jezus gaat in de keuken om te eten. Maar Hij is pas begonnen als er op de deur wordt geklopt.

Andreas, die het naast is, staat recht en gaat buiten op de binnenplaats. Hij spreekt en komt dan terug binnen : "Meester, een vrouw, deze die weende, verlangt naar U. Zij zegt dat zij moet weggaan en dat zij U moet spreken."

"Gij hadt haar moeten zeggen dat ze later moest komen" zegt Filippus.

"Kalm. Ik zal nadien eten. Eet verder."

Jezus gaat buiten. De vrouw staat daar.

"Meester... één woord... Gij zegde... O ! Kom achter het huis ! Het doet zo een pijn mijn smart te vertellen !"

Jezus voldoet haar zonder iets te zeggen. Enkel wanneer Hij achter het huis is vraagt Hij : "Wat verlangt gij van Mij ?"

"Meester... Ik hoorde U voordien, toen Gij onder ons sprak... en later hoorde ik U toen Gij predikte. Gij schijnt precies voor mij te hebben gesproken. Gij hebt gezegd dat in elke fysische of morele ziekte satan schuilt... Ik heb een zoon wiens hart ziek is. Ik wens dat hij U hoorde toen Gij sprak over ouders ! Hij is mijn foltering. Slechte makkers hebben hem verleid en hij is precies wat Gij zegde... een dief... nu thuis, maar... Hij is twistziek, aanmatigend... Jong als hij is, maakt hij zichzelf kapot door wellust en braspertijen. Mijn man wil hem buiten werpen. Ik... Ik ben zijn moeder en ik sterf met een gebroken hart. Zie hoe mijn borst klopt. Het is mijn hart dat gebroken is van smart. Ik wenste U sinds gisteren te spreken want... ik hoop op U, mijn God. Maar ik durfde niet spreken. Het is zo pijnlijk voor een moeder te moeten zeggen : 'Ik heb een vreselijke zoon' !" De vrouw weent, gebogen en gegriefd, vòòr Jezus.

"Ween niet meer. Hij zal genezen worden van zijn ziekte."

"Ja, dat zou hij, indien hij U hoorde. Maar hij wil U niet horen. O ! hij zal nooit genezen worden !"

"Hebt gij voor hem in Mij geloof ? Verlangt gij in zijn plaats ?"

"Waarom mij dat vragen ? Ik ben van Boven-Perea gekomen om U voor hem te smeken..."

"Ga dan. Wanneer gij uw huis zult bereiken, zal uw zoon u tegemoet komen en hij zal berouw hebben.

"Maar hoe ?"

"Hoe ? Denkt gij dat God niet kan doen waarom Ik Hem vraag ? Uw zoon is ginder. Ik ben hier. Maar God is overal. Ik zeg tot God : 'Vader, heb medelijden met die moeder'. En de roep van God zal als een donder weerklinken in het hart van uw zoon. Ga, vrouw. Eens zal Ik door de dorpen van uw streek komen en gij, als een fiere moeder van haar zoon, zult met hem Mij tegemoet komen. En indien hij wil wenen op uw knieën, en vraagt hem te vergeven en u zal vertellen van de mysterieuze strijd waaruit hij opdook met een nieuwe ziel en u zal vragen hoe het gebeurde, zeg hem : 'Het is door Jezus dat gij tot een eerlijk leven zijt teruggekeerd'. Spreek tot hem over Mij. Indien gij tot Mij zijt gekomen, betekent het dat gij weet. Laat hem weten en doe hem aan Mij denken opdat hij de kracht van de verlossing zou mogen hebben. Vaarwel. Vrede aan de moeder die geloof had, aan de weergekeerde zoon, aan de gelukkige vader, aan de verenigde familie. Ga !"

De vrouw gaat naar het dorp en alles eindigt.

123. - 7. JESUS AAN HET "HELDERE WATER" :
"GIJ ZULT GEEN ONKUISHEID BEDRIJVEN."

4 maart 1945.

¹ Jezus zegt tot mij :

"Wees geduldig, dierbare ziel, ten aanzien van het dubbele werk. Dit is een uithoudingsperiode. Weet gij hoe moe Ik was in Mijn laatste dagen ?! Gij ziet het. Terwijl Ik ga, leun Ik op Johannes, op Petrus, op Simon, ook op Judas... Ja. En hoewel mirakels van Mij uitstraalden, zelfs bij eenvoudig contact met Mijn kleren, was Ik niet in staat dat hart te veranderen ! Laat Mij op u steunen, kleine Johannes, om de woorden te herhalen die Ik in de laatste dagen sprak tot die hardnekkige, stompzinnige mensen die de aankondiging van Mijn folteringen aanhoorden zonder erdoor bewogen te worden. En laat de Meester uren prediken in de triestige pleinen van het Heldere Water. En Ik zal u tweemaal zegenen : voor uw vermoeidheid en voor uw medelijden. Ik tel uw inspanningen, Ik verzamel uw tranen. Voor de inspanningen ten aanzien van uw broeders zult gij beloond worden als degene die zich uitputten om God aan de mensen bekend te maken. De tranen gestort voor Mijn lijden gedurende de laatste week zullen beloond worden met Jezus' kus. Schrijf en wees gezegend."

² Jezus staat op een soort verhoog gemaakt met planken in een van de grote zalen, de laatste, en spreekt met heel luide stem, nabij de deur, zodat Hij kan gehoord worden door degene in de zaal en ook door degene onder het afdak of op de dorsvloer, die overstroomd is door de regen. De mensen die daar staan in hun grote donkere grove waterdichte mantels, zien eruit als zovele lekebroeders. De zwakste mensen zijn in de zaal, de vrouwen onder het afdak, de sterkste, voornamelijk mannen, staan op de binnenplaats in de regen.

Petrus, blootvoets en enkel met zijn korte tuniek aan en met een stuk stof op zijn hoofd, gaat en keert, en is altijd goed gemutst zelfs indien hij in het water moet trappelen en onverwachte stortbaden incasseren. Johannes, Andreas en Jakobus zijn met hem. Zorgzaam verdragen zij van de andere zaal zieke mensen en begeleiden of ondersteunen blinden of lammen.

Jezus wacht geduldig tot ze allen ter plaatse zijn. Hij heeft enkel spijt dat de vier leerlingen zo nat zijn als sponsen gedoopt in een emmer water.

"Dat is niets ! Wij zijn als bepekt hout. Maak U geen zorgen.

Wij worden opnieuw gedoopt en de dooper is God zelf' antwoordt Petrus op Jezus' medelijden.

Tenslotte zijn allen geïnstalleerd en Petrus denkt dat hij kan gaan en een droge tuniek aantrekken. En hij gaat weg met de drie anderen. Maar wanneer hij terug naar de Meester komt, ziet hij de grote grijze mantel van de gesluisde vrouw verschijnen op de hoek van het afdak en hij gaat naar haar zonder in acht te nemen dat hij daarvoor de binnenplaats schuin moet kruisen in een geweldige regenvlaag die heviger en heviger wordt, terwijl het water van de plassen tot zijn knieën spat. Hij neemt haar bij haar elleboog, zonder haar mantel te verplaatsen, en trekt haar naar de muur van de grote zaal, uit de regen. Dan plaatst hij zich naast haar zo ernstig en stil als een wacht.

Jezus ziet hem en Hij glimlacht Zijn hoofd buigend om de helderheid van Zijn glimlach te verbergen. Hij begint te spreken.

"Degene onder jullie die regelmatig naar Mij zijn gekomen moeten niet zeggen dat Ik niet spreek met orde en dat Ik sommige van de tien geboden oversla. Jullie horen. Ik zie. Jullie luisteren. Ik pas Mijn spreekbeurt toe op de pijnen en smarten die Ik in jullie zie. Ik ben de Dokter. Een dokter bezoekt eerst degene die het ernstigst ziek zijn, degene die nader de dood zijn. Daarna bezoekt hij degene die niet zo gevaarlijk ziek zijn. Ik doe hetzelfde.

Vandaag zeg Ik tot jullie : 'Bedrijf geen onkuisheid'.

Zie niet rond om te proberen het woord 'wellustig' op iemands gezicht te lezen. Heb elkaar lief. Zouden jullie van iemand houden die dat woord op uw gelaat leest ? Neen, dat niet. Welaan dan, probeer het niet te lezen in de gekwelde ogen van uw geuur of op zijn voorhoofd dat beschaamd wordt en naar de grond buigt. En dan... O ! Zeg Mij, jullie vooral mannen. Wie van jullie heeft dat rood niet gesmaakt gemaakt met as en uitwerpsels, die seksuele voldoening zijn ? En is genot voor jullie enkel wat u voor een uur in de armen draagt van een prostituée ? is genot ook niet de ontheiligde vereniging met uw vrouw, ontheiligd omdat het bekrachtigde ondeugd is zoals het wederzijdse zinnelijke voldoening is, die nochtans zijn gevolgen ontwijkt ?

Huwelijk betekent voortplanting en zijn handeling betekent en moet bevruchting zijn. Anders is het immoreel. Jullie moeten geen bordeel maken van uw bruidsbed. En dat worden zij indien zij bevlekt zijn door genot en zijn zij niet gewijd door moederschap. De aarde verwerpt het zaad niet. Zij ontvangt het en maakt er een plant van. Het zaad ontsnapt niet na in de voor te zijn gelegd. Maar het schiet onmiddellijk wortel en draagt vruchten, dat is het

plantaardig scheepsel geboren uit de vereniging tussen grond en zaad. De man is het zaad, de vrouw is de grond, de vrucht is het kind. Het is zondig te weigeren vrucht te dragen en kracht uit te strooien in ondeugd. Het is ontucht bedreven in het bruidsbed, en verschilt op geen manier van de andere ontucht, integendeel het is verzaard door de ongehoorzaamheid aan het gebod dat zegt : 'Wees één vlees en vermenigvuldig u door kinderen te dragen'.

Daarom, opzettelijk onvruchtbare vrouwen, wettelijke en eerlijke vrouwen in de ogen van de wereld, maar niet in Gods ogen, kunnen jullie zien dat jullie beschouwd worden als prostituées en jullie zijn evengoed ontuchtig zelfs indien het enkel is met uw mannen, omdat jullie niet het moederschap zoeken maar te dikwijls uit zijn op plezier. En denken jullie er niet over na dat plezier een gift is dat elke mond besmet die ervan proeft ? Het brandt met een vuur dat schijnt te voldoen; in de plaats valt het uit de vuurplaats en verteert, meer en meer onverzadigbaar, een bittere smaak nalatend van as op de tong zowel als walg, afkeer en verachting voor zichzelf en voor de partner in het genot, want wanneer een geweten herleeft, en het herleeft tussen twee hitten, kan men maar zulk een verachting voelen van zichzelf daar men zich verlaagd heeft onder het peil van de beesten.

⁴ 'Gij zult geen ontucht bedrijven' is er gezegd.

Het grootste deel van de vleselijke handelingen van de mens zijn ontucht. En Ik hou geen rekening met de onbegrijpelijke bezeten vereniging die Leviticus veroordeelt met de volgende woorden : 'Met een man moogt ge geen omgang hebben als met een vrouw; dat is een gruwel' en 'Met geen enkel dier moogt ge geslachtsgemeenschap hebben en u zo verontreinigen. Ook een vrouw mag zich niet lenen met een dier; dat is een schanddaad'. Maar na de plicht van gehuwd man en vrouw te hebben vermeld die niet meer heilig is omdat die onvruchtbaar wordt door *boosheid*, zal Ik spreken over de ware en echte ontucht tussen man en vrouw bedreven uit wederzijdse ondeugd of voor vergelding in geld of giften.

Het menselijk lichaam is een heerlijke tempel dat een altaar bevat. God moet op het altaar verblijven. Maar God is niet waar bederf is. Daarom heeft een onzuiver lichaam een ontwijfd altaar zonder God. Zoals een dronken man die zich wentelt in slik en in teruggevingen van zijn eigen dronkenschap, verlaagt de mens zich in de brutaliteit van ontucht en wordt slechter dan de onreinste worm en beest.

Zeg Mij, indien er onder jullie iemand is die zichzelf zo ver bedorven heeft door zich in te laten met zijn lichaam zoals men

handel drijft in voeder of dieren op de markt, welk voordeel heeft hij eruit gehaald ? Neem uw hart in uw handen, onderzoek het, ondervraag het, luister ernaar, merk zijn wonden, zijn slagen en zeg Mij dan : was de vrucht zo zoet om zulk een pijn te verdienen voor een hart dat zuiver geboren werd en dat gij verplicht hebt in een onrein lichaam te leven; om te kloppen en zo leven en warmte te geven voor genot; om uitgeput te worden door ondeugd ?

Zeg Mij : zijn jullie zo bedorven dat jullie niet in het geheim huilen, bij het horen van de kinderstem die roept 'mama', of bij het denken aan uw moeders, jullie vrouwen van genot die van huis zijn weggelopen of eruit verdreven werden, zodat de rotte vrucht de andere goede niet kon besmetten met zijn slijkerige rotheid ? bij de gedachte aan uw moeders die waarschijnlijk met gebroken hart gestorven zijn, en te moeten zeggen : 'Ik heb ongenade gebaard' ?

Voelen jullie uw hart niet beven van schaamte, wanneer jullie een oude plechtstatige man ontmoeten omwille van zijn grijze haren en jullie bedenken dat jullie het hoofd van uw vader bevlekt en blootgesteld hebben aan de vloek van zijn geboortegrond ?

Voelen jullie uw ingewanden niet kronkelen van spijt wanneer jullie een gelukkige vrouw zien of een onschuldige maagd en jullie moeten zeggen : 'Ik heb dat alles opgegeven en ik zal nooit meer zo zijn !'

Voelen jullie uw gelaat niet rood worden van schaamte wanneer jullie de ogen ontmoeten van mannen die naar u kijken met wellust of minachting ?

Beseffen jullie niet hoe ellendig jullie zijn wanneer jullie dorstig zijn naar de kus van een kind en jullie niet durven zeggen : 'Geef mij een zoen' omdat jullie levens gedood hebben bij hun geboorte; jullie hebben ze verworpen als vervelende lasten en als nutteloze hindernis, losgemaakt van de boom die hen had doen geboren worden, en uitgeworpen om drek te vormen, en nu roepen die kleine wezens tot jullie : 'Moordenaressen !' ?

Maar, bovenal, zijn jullie niet verschrikt voor de Rechter die jullie geschapen heeft en op jullie wacht om te vragen : 'Wat hebben jullie met uzelf gedaan ? Gaf Ik jullie misschien daarvoor het leven ? Hoe durven jullie verschijnen in Mijn tegenwoordigheid, jullie nesten krioelend van wormen en verrotting ? Jullie hebben alles gehad wat uw god was : plezier. Ga tot de plaats van eeuwige verdoeming'.

⁵ Wie weent ? Niemand ? Zeggen jullie : niemand ? En toch gaat Mijn ziel een andere ziel tegemoet die weent. Waarom gaat

Zij haar tegemoet ? Om haar te vervloeken omdat zij een prostituée is ? Neen. Want Ik voel spijt om haar ziel. Ik voel afkeer voor geheel haar vuil lichaam, zwetend van wulpse inspanning. Maar haar ziel !

O ! Vader ! Vader ! Ook voor die ziel heb Ik het vlees aangenomen en verliet Ik de hemel om haar Verlosser te zijn en de Verlosser van vele zielen zoals de hare ! Waarom zou Ik dat verdwaalde schaap niet oppikken en het naar de kudde brengen; zuiver haar; verenig haar bij de kudde; geef haar weilanden en een zo volmaakte liefde als enkel de Mijne kan zijn, zo verschillend van de liefde die zij tot hiertoe liefde noemde, en die haat was; zulk een medelijdende, volledige, zoete liefde dat zij het verleden niet meer betreurt of het enkel betreurt om te zeggen : 'Te veel dagen heb ik, weg van U, eeuwige Schoonheid, verloren. Wie zal mij de tijd teruggeven die ik verloren heb ? Hoe kan ik mij verheugen in de korte tijd die mij overblijft waarover ik mij verheugd had indien ik altijd zuiver was gebleven ?'

En toch, verdrukte ziel door al de wellust van de wereld, ween niet. Luister : gij zijt een vuile vod. Maar gij kunt terug een bloem worden. Gij zijt een mesthoop. Maar gij kunt een bloembed worden. Gij zijt een onrein dier. Maar gij kunt een engel worden. Eens waart gij een engel. En gij danste vroeger op bloeiende weiden, een roos tussen de rozen, zo fris als zij waren, heerlijk riekend van maagdelijkheid. En gelukkig zong jij uw kinderliederen, en toen liep jij naar uw moeder, naar uw vader en zegde hen : 'Julie zijn mijn liefde'. En de onzichtbare bewaker die naast elk schepsel staat glimlachte uw blauwwitte ziel toe... En toen ? Waarom ? Waarom trok jij uw vleugels af, deze van een klein onschuldig wezen ? Waarom trapte jij op het hart van uw vader en moeder om achter onbetrouwbare harten te lopen ? Waarom dwong jij uw zuivere stem om valse zinnelijke woorden te uiten ? Waarom knakte jij de stengel van de roos en ontwijdde jij jezelf ?

Heb berouw, dochter van God. Berouw maakt krachtig, zuivert en verheft. Kande mens u niet vergeven ? Kon zelfs uw vader u niet vergeven ? Maar God kan. Want Gods milddadigheid is niet te vergelijken met de menselijke goedheid en zijn barmhartigheid is oneindig groter dan menselijke ellende. Eer uzelf door uw ziel eerbaar te maken door een eerlijk leven. Verrechtvaardig u bij God door geen zonden meer te bedrijven tegen uw ziel. Verkrijg van God een nieuwe naam. Dat is van belang. Gij zijt bedorven. Word eerlijk. Wordt het offer en de martelares van uw berouw. Gij wist hoe een martelaar te maken van uw hart door plezier te geven aan uw vlees. Maak nu een martelaar van uw vlees door

eeuwige vrede te geven aan uw hart.

Ga. Jullie kunnen allen gaan. Elk met zijn last en zijn gedachten, en denk na. God wacht op allen en verwerpt niemand van hen die berouw hebben. Moge God jullie Zijn licht schenken opdat jullie uw zielen zouden kennen. Ga."

⁶ Velen gaan naar het dorp. Enkelen gaan in de grote zaal. Jezus gaat naar de zieken en geneest ze.

Een groep mensen spreekt met zachte stem : zij maken gebaren en geraken opgewonden in het diskussiëren van hun verscheidene gedachten. Sommigen beschuldigen Christus, anderen verdedigen Hem, nog anderen zetten beiden aan tot rijper oordeel. Tenslotte, de bitterste, waarschijnlijk degene die kleiner zijn dan de andere twee groepen, nemen een middenweg. Zij gaan naar Petrus, die met Simon drie draagbaren wegdraagt van mirakuleus genezenen, daar ze nu niet meer gebruikt worden, en zij bestormen hem aanmatigend in de grote zaal die de gastkamer geworden is van de pelgrims. Zij zeggen tot hem : "Man van Galilea, luister naar ons."

Petrus keert zich om en kijkt hen aan als waren het zeldzame dieren. Hij spreekt niet, maar de uitdrukking van zijn gelaat is verbazing. Simon werpt een blik op de vijf woedende mannen en gaat dan buiten, hen allen in de steek latend.

Eén van de vijf vat sprekend samen : "Ik ben Samuël, de schriftgeleerde, dit is Sadoc, nog een schriftgeleerde; en dit is Eleazar, een welbekende en machtige Judeeër; en dit is Calascebona, de fameuze oudste; en tenslotte, dit is Nahum. Begrijpt gij ? Nahum !" de toon van zijn stem is werkelijk bombast.

Petrus buigt lichtjes bij elke naam, maar bij de laatste houdt zijn hoofd halfwege stil en met de grootste onverschilligheid zegt hij : "Ik ken hem niet. Nooit ervan gehoord. En... ik versta helemaal niets."

"Gij ruwe visser ! Steek het in uw hoofd dat hij de commissaris is van Annas !"

"Ik ken Annas niet; of liever ik ken veel vrouwen wier naam Anna is. Van hen is ook een zwerm in Kafarnaüm. Maar ik weet niet van welke hij de commissaris is."

"Hij ? Wordt ik aangesproken met 'hij' ?"

"Wat wilt gij dat ik tot u zeg ? Ezel of vogel ? Toen ik naar school ging leerde de meester mij zeggen 'hij' wanneer ik van een mens sprak, en indien ik mij niet vergis, zijt gij een mens."

De man wordt razend, als werd hij door de woorden gefolterd. De eerste man, die eerst sprak, verklaart : "Annas is de schoonvader van Kalfas..."

"Ah !... ik begrijp !!! Wel ?"

"Ik zeg u dat wij verontwaardigd zijn !"

"Waarom ? Om het weer ? Ik ben ook verontwaardigd. Ik heb driemaal van kleren veranderd en ik heb geen droge meer."

"Wees niet dwaas !"

"Dwaas ? Het is de waarheid. Indien jullie niet verontwaardigd zijn om het weer, waarom dan ? Omwille van de Romeinen ?"

"Omwille van uw Meester ! Omwille van de valse profeet !"

"Hei ! Lieve Samuël ! Pas op want wanneer ik ontwaak ben ik als het meer. Van doodskalm word ik stormachtig in een ogenblik. Let dus op wat gij zegt..."

Ook de zonen van Zebedeüs en van Alfeüs zijn samen binnengekomen met Iscariot en Simon en zij verzamelen zich rond Petrus die luider en luider schreeuwt.

"Gij zult met uw plebejische handen niet raken aan de grote mannen van Sion !"

"O ! de mooie jonge man ! En gij zult aan mijn Meester niet raken anders vliegt gij onmiddellijk in de put en dan zult gij werkelijk gezuiverd zijn, zowel innerlijk als uiterlijk."

"Ik wens de aandacht van de schriftgeleerden van de Tempel te vestigen op het feit dat dit een privaat huis is" zegt Simon kalm. En Iscariot bekrachtigt de situatie door te zeggen : "En ik kan garanderen dat de Meester altijd de grootste eerbied gehad heeft voor die huizen van de andere mensen, en bovenal voor het Huis van de Heer. Heb dezelfde eerbied voor het Zijne."

"Wees rustig, gij sluwe worm."

"Waarin sluw ? Jullie zijn walgelijk en ik kwam waar geen walg is. En God geve dat ik niet volledig bedorven werd door bij jullie te zijn !"

"Samengevat : wat verlangen jullie ?" vraagt Jakobus van Alfeüs scherp.

"En wie zijt gij ?"

"Ik ben Jakobus van Alfeüs, en Alfeüs van Jakobus, en Jakobus van Matan, en Matan van Eleazar, en zo gij het wenst zal ik u al mijn voorvaders vermelden tot koning David uit wie ik stam. En ik ben een neef van de Messias. Ik vraag u dus tot mij te spreken,

daar ik uit de koninklijke familie stam en Judeeër ben, indien uw aanstellerigheid walg voelt te spreken tot een eerlijk Israëliet die God beter kent dan Gamaliël en Kaifas. Alzo, spreek dus op."

"Uw Meester en Bloedverwante raapt prostituées op om Hem te volgen. Die gesluierde vrouw is er een van. Ik zag haar toen ze wat goud verkocht. En ik herkende haar. Zij is de minnares van Shammai en liep van hem weg. Wat voor hem een schande is."

"Voor wie ? Voor de rabbijn Shammai ? In dat geval moet zij een sukkel zijn. En dus buiten gevaar..." merkt Iscariot plagend op.

"Wees gerust, dwaas ! Van Shammai van Elchi, de gunsteling van Herodes."

"Welaan dan ! Dat betekent dat zij niet meer bijzonder gesteld is op gunsteling te zijn. Zij moet met hem te bed gaan. Niet met u. Waarom dan erover kniezen ?" Judas Iscariot is bovenmate ironisch.

"Man, denkt gij niet dat gij uzelf onteerd door de spion te spelen ?" vraagt Judas van Alfeüs. "En beseft gij niet dat hij zichzelf onteert wie zichzelf verlaagt door een zonde te bedrijven, niet hij die probeert een zondaar te redden ? Waarom is mijn Meester en Broeder onteerd, indien, wanneer Hij spreekt, Zijn stem de oren, ontwijdt door het gezever van wellustige mensen in Sion, bereikt ?"

"Zijn stem ? Ah ! Ah ! Uw Meester en Neef is dertig jaar oud en is een groter schijnheilige dan de anderen. En jullie allen slapen 's nachts vast..."

"Gij, verachtelijke reptiel. Hieruit of ik versmacht u" schreeuwt Petrus, en Jakobus en Johannes herhalen zijn woorden, terwijl Simon eenvoudig zegt : "Schaamte over u ! Uw schijnheiligheid is zo groot dat zij teruggeeft en overloopt en uw kwijling lijkt een slak op een zuivere bloem. Ga buiten en wordt een man, want nu zijt gij maar slavenhandelaar. Ik herken u, Samuël. Uw hart is altijd hetzelfde. Moge God u vergeven. Ga weg uit mijn tegenwoordigheid."

Terwijl Iscariot en Jakobus van Alfeüs Petrus tegenhouden, die ziedend is van woede, zegt Judas Taddeüs, die nu meer dan ooit gelijk op zijn Neef, met dezelfde blauwe flitsende blik en statige uitdrukking, met donderende stem : "Hij die een onschuldige onteert, onteert zichzelf. God geve ons het zicht en de spraak om heilige daden te verrichten. Een lasteraar misbruikt en verlaagt ze, door ze te gebruiken voor een slechte daad. Ik zal mij niet bevuild door een ruwe daad beledigend voor uw witte haren. Maar ik wil er u

aan herinneren dat slechte mensen een eerlijk mens haten en een dwaze geeft lucht aan zijn gemelijkheid zonder te beseffen dat hij zichzelf verraadt. Wie in de duisternis leeft, vergrijpt zich aan een bloeiende tak die hij houdt voor een kruipdier. Maar wie in het licht leeft ziet de dingen zoals ze zijn, en indien zij vervuild zijn, verdedigt hij ze uit rechtvaardigheidzin. Wij leven in het licht, en onze Leider is de Heilige die vrouw noch zonde kent. Wij volgen hem en verdedigen hem tegen Zijn vijanden, voor wie Hij ons geleerd heeft niet te haten maar voor hen te bidden. Oud als gij zijt, moogt gij leren van een jong man, die rijp geworden is omdat Wijsheid zijn meester is, niet zo vlug in het spreken en helemaal niet goed in het doen van het goede. Ga. Ga en licht hen in die u zonden dat God rust op Zijn glorie in die arme woonst, niet in het ontwijjd huis dat op de berg Moriah ligt. Vaarwel."

De vijf durven niet antwoorden en gaan weg.

⁷ De leerlingen betwisten indien zij het zouden vertellen aan Jezus die nog met de mensen is die Hij genas. Zij beslissen dat het beter is Hem in te lichten. Zij gaan Hem tegemoet, zij roepen Hem en vertellen het.

Jezus glimlacht rustig en antwoordt : "Dank u Mij te hebben verdedigd... maar wat kunnen jullie doen ? Men geeft wat men heeft."

"Nochtans hebben zij niet helemaal ongelijk. Wij hebben ogen om te zien en veel mensen zien werkelijk. Zij is altijd daarginds, als een hond. Het doet U geen goed" zeggen velen van de leerlingen.

"Laat haar alleen. Zij zal de steen niet zijn die Mijn hoofd zal treffen. En indien zij gered wordt... loont het wel de moeite bekritiseerd te worden voor zulk een vreugde !"

Alles eindigt op dat mooie antwoord.

124. - 8.

DE "GESLUIERDE VROUW" BIJ HET "HELDERE WATER".

5 maart 1945.

¹ Het is zo een verschrikkelijke dag dat er zelfs geen enkel pelgrim is. Het regent met stortvlagen en de dorsvloer is een plas water waarop droge bladeren drijven. Ik ben verbaasd vanwaar al die blaren komen, sommige werden aangewaaid door de wind, die huult en deuren en vensters schudt. De keuken, die somberder is dan ooit, want om de regen buiten te houden is het nodig de deur te sluiten, is vol rook, die de wind terug neerwaarts de schouw

blaast en de leerlingen doet hoesten en hun ogen doet wateren.

"Salomon had gelijk" bevestigt Petrus. "Drie dingen drijven een man uit zijn huis : een twistzieke vrouw... en ik liet de mijne te Kafarnaüm om te twisten met haar schoonbroers, een rokende haard en een lek dak. Wij hebben de twee laatste dingen. Maar morgen zie ik de schouw na. Ik zal op het dak gaan en gij, Jakobus, Johannes en Andreas, zullen met mij meekomen. Wij zullen de schouw verhogen en bovenop bedekken met leien."

"En waar zult gij leien vinden ?" vraagt Tomas.

"Wij zullen ze van het afdak nemen. Als het daar regent, zal het geen ramp zijn. Maar hierbinnen... Hebt gij spijt dat uw schootels niet meer versierd zullen zijn met druppels roet ?"

"Heel zeker niet ! Ik wens dat gij dat kunt doen ! Zie welk uitzicht ik heb. Het regent op mijn hoofd als ik hier bij het vuur sta."

"Gij ziet eruit als een Egyptisch monster" zegt Johannes lachend.

Tomas heeft inderdaad zonderlinge, vuile zwarte komma's op zijn mollig goedaardig gelaat. Altijd vrolijk als hij is, is hij de eerste om te lachen en ook Jezus lacht, want, juist wanneer hij spreekt, valt er een roetdruppel op zijn neus, en maakt de punt zwart.

"Vermits gij een weerkenner zijt, wat denkt gij ervan ? Zal het zo lang duren ?" vraagt Iscariot aan Petrus, die gedurende de laatste dagen volledig veranderd is.

"Binnen een minuut zal ik het u zeggen. Ik ben de sterrekijker aan het spelen" antwoordt Petrus, die naar de deur gaat, ze lichtjes opent en zijn hoofd en hand buitensteekt. Dan zegt hij : "Een lichte zuiderwind. Hitte en dikke mist... Hum ! Er is weinig..." Petrus wordt stil, hij komt zachtjes binnen, zet de deur op een kier en werpt zijdelingse blikken.

² "Wat is er ?" vragen drie of vier van de leerlingen.

Maar Petrus geeft een wenk om stil te zijn. Hij kijkt rond. Dan fluistert hij : "Die vrouw is hier. Zij dronk wat water van de put en nam een van de bussels achtergelaten op het plein. Het is nat en zal niet branden... Zij gaat weg. Ik ga haar achterna. Ik wil zien..." Hij gaat voorzichtig buiten.

"Maar waar verblijft zij, als zij altijd hier is ?" vraagt Tomas.

"En zij is hier met zo een weer !" zegt Matteüs.

"Zij gaat zeker naar het dorp, want eergisteren kocht zij daar

ook brood" zegt Bartolomeüs.

"Zij is werkelijk beslist om haar sluier te dragen !" merkt Jakobus van Alfeüs op.

"Ofwel heeft ze er een zeer goede reden toe" besluit Tomas.

"Maar zal zij werkelijk degene zijn waarheen die jood gisteren verwees ?" vraagt Johannes. "Zij zijn toch altijd zulke leugenaars !"

Jezus is gans de tijd stil gebleven, alsof Hij doof was. Zij kijken allen naar Hem, volledig bewust dat Hij het weet. Maar Hij kerft met een scherp mes in een stuk zacht hout dat Hij stilaan verandert in een zeer nuttige grote vork: om groenten uit het kokend water te halen. En wanneer Hij Zijn werk beëindigt, biedt Hij Zijn werk Tomas aan die zich helemaal toegewijd heeft om te koken.

"Gij zijt werkelijk vaardig, Meester. Maar... wilt Gij ons zeggen wie zij is ?"

"Een ziel. Voor Mij zijn jullie allen 'zielen'. Niets anders. Mannen, vrouwen, oude mensen, kinderen : zielen, en niets dan zielen. Kinderen zijn witte zielen, knapen blauwe zielen, jonge lieden roze zielen, rechtvaardigen gouden zielen, zondaars zijn bevlekte zielen. Maar enkel zielen. En Ik glimlach naar de witte zielen want Ik schijn te glimlachen naar engelen, en Ik rust te midden de blauwe en roze bloemen van goede jonge lieden; en Ik verheug Mij bij de kostbare zielen vande rechtvaardigen; en Ik zwoeg en lijd om de zielen van de zondaars kostbaar en schitterend te maken. Wezens ?... Lichamen ?... Zij zijn niets. Ik ken jullie en herken jullie omwille van uw zielen."

"En welk soort ziel is zij ?" vraagt Tomas.

"Een ziel minder nieuwsgierig dan de zielen van Mijn vrienden, want zij onderzoekt niet, stelt geen vragen, komt en gaat zonder een woord of een blik."

³ "Ik dacht dat het een prostituée of een melaatse was. Maar ik veranderde van gedachte want... Meester, indien ik U iets zeg, zult Gij mij niet vermanen ?" vraagt Iscariot die gaat en zich naast Jezus' knieën neerzet; hij is helemaal veranderd, hij is nederig, lief en zelfs mooier in zijn nederig voorkomen dan wanneer hij zich gedraagt als de opgeblazen en hoogmoedige Judas.

"Ik zal u niet vermanen. Zeg maar."

"Ik weet waar zij verblijft. Ik volgde haar op een avond... en deed alsof ik water ging halen, want ik merkte dat zij altijd naar de put kwam als het donker is... Op een morgen vond ik een zilve-

ren haarspeld op de grond... juist bij de koord van de put... en ik besefte dat zij die verloren had. Welnu, ze woont in een kleine houten hut in het bos. Misschien wordt het door boeren gebruikt. Maar het is half rot. En zij legt enkele bussels erop als dak. Daarom wenste zij misschien die bussels. Het is een hol. Ik weet niet hoe zij er kan in leven. Het zou nauwelijks voldoende zijn voor een grote hond of een kleine ezel. Het was maanlicht en ik kon het duidelijk zien. Het is haast begraven in braambesstruiken, het is binnen leeg en er is geen deur. Daarom veranderde ik van gedachte en besefte dat zij geen prostituée is."

"Gij hadt dat niet moeten doen. Maar, zeg Mij de waarheid : deed gij iets anders ?"

"Neen, Meester. Ik had haar graag gezien, want ik merkte haar sinds Jericho en ik meen haar lichte stap te herkennen waarmee ze zich snel verplaatst waarheen ze wenst te gaan. Ook moet haar geelaat soepel zijn en... mooi. Natuurlijk kan men dat gemakkelijk zien, niettegenstaande al haar kleren... Maar ik durfde haar niet bespieden wanneer ze aanstalten maakte om zich op de grond neer te leggen. Misschien nam zij haar sluier af. Maar ik eerbiedigde haar..."

Jezus staart hem aan, en zegt dan : "En gij leedt eronder. Maar gij hebt de waarheid verteld. En Ik zeg u dat Ik tevreden ben over u. De volgende keer zal het u niet zoveel kosten om goed te zijn. Het is de eerste stap die van belang is. Goed gedaan, Judas !" en Jezus streelt hem.

⁴ Petrus komt terug binnen. "Meester ! Die vrouw is gek ! Weet Gij waar zij is ? Bijna op de oever van de rivier, in een kleine houten hut onder het struikgewas. Misschien werd het eens gebruikt door vissers of houthakkers... Wie weet ? Ik had nooit kunnen denken dat een arme vrouw kon leven in zo een vochtige plaats, begraven in een gracht onder een hoop struiken. Ik zegde haar : 'Spreek en zeg mij de waarheid. Zijt gij een melaatse ?' Zij antwoordde fluisterend : 'Neen'. - 'Zweer het' zegde ik. En zij zegde : 'Ik zweer het'. - 'Let op, indien gij het zijt en gij het niet zegt en gij ons huis nadert en ik bevind dat gij niet zuiver zijt, zal ik u stenen. Maar indien gij vervolgd wordt, als gij een dievegge zijt of een moordnares, en gij hier verblijft en gij ons vreest, vrees geen enkel kwaad. Maar kom daarbuiten. Ziet gij niet dat gij in het water ligt ? Hebt gij honger ? hebt gij kou ? Gij huivert. Ik ben een oude man, dat kan je zien. Ik maak u niet het hof. Ik ben oud en eerlijk. Luister dan naar mij'. Dat zegde ik. Maar zij wilde niet komen. Wij zullen haar dood vinden want zij ligt in het water."

Jezus denkt na. Hij kijkt naar de twaalf gezichten die Hem aanstaren. Dan vraagt Hij : "Wat denken jullie dat wij zouden moeten doen ?"

"Meester, datgene wat Gij beslist !"

"Neen. Ik wil dat jullie beslissen. Het is ook een zaak waarin uw eer is betrokken. En ik moet het recht geen geweld aandoen dat jullie hebben ze te verdedigen."

"Uit barmhartigheid zeg ik dat wij haar daar niet kunnen laten" zegt Simon.

En Bartolomeüs : "Ik zou voorstellen dat wij haar voor vandaag in de grote zaal kunnen plaatsen. Gaan de pelgrims er niet ? Dan kan zij er ook gaan."

"Tenslotte is zij een schepsel zoals eenieder" merkt Andreas op.

"In elk geval komt niemand vandaag en zo..." wijst Matteüs uit.

"Ik stel voor dat wij haar vandaag onderdak zouden verlenen, en morgen zullen wij het zeggen aan de rentmeester. Het is een goed man" zegt Judas Tadeüs.

"Gij hebt gelijk ! Goed ! En hij heeft ook vele ledige stallen. Een stal is nog een koninklijk paleis vergeleken bij dat klein diepliggend hol !" roept Petrus uit.

"Ga het haar dan zeggen" zegt Tomas aanmoedigend.

"De jongeren hebben nog niet gesproken" merkt Jezus op.

"Voor wat mij aangaat, ben ik gelukkig met wat Gij doet" zegt zijn kozijn Jakobus. En de andere Jakobus en zijn broer zeggen samen : "wij, ook."

"Ik ben enkel bekommerd indien door louter ongeluk het zou gebeuren dat een farizeeër hier komt" zegt Filippus.

"O ! zelfs indien wij in de wolken zouden leven, denkt gij dat zij ons niet zouden beschuldigen ? Zij beschuldigen God niet omdat Hij verweg is. Maar moesten ze Hem dicht bij hen hebben zoals Abraham, Jakob en Mozes, zij zouden Hem verwijten... Wie is, volgens hen, zonder fout ?" zegt Judas Iscariot.

"Welaan dan, ga haar zeggen dat zij komt schuilen in de grote zaal. Petrus, ga met Simon en Bartolomeüs. Jullie zijn ouder en zij zal zich minder onhebbelijk voelen bij jullie. En zeg haar dat wij haar wat warm voedsel en droge kleding willen geven. Dat is hetgene Izaak achterliet. Zie je, alles kan nuttig zijn. Ook vrouwenkleding voor een man..."

De jongeren lachen want er moet een plezante geschiedenis

aan verbonden zijn in betrekking met de kleding in kwestie.

De drie ouderen gaan buiten... en kort daarop komen ze terug.

"Het vergde wat werk. Maar tenslotte kwam zij. Wij bezwoeren haar dat wij haar geenszins willen storen. Ik zal haar nu wat stro dragen en de kleding. Geef mij de groenten en wat brood. Zij heeft vandaag zelfs niets te eten gehad. In feite... wie zou in die stortvloed rondzwerven?" En de goede Petrus gaat weg met zijn giften.

⁵ "En nu volgt een bevel voor iedereen : onder geen enkele omstandigheid mag men in de zaal gaan. Morgen doen wij het nodige. Jullie moeten gewoon worden het goede te doen omwille van het goede, zonder enige nieuwsgierigheid of verlangen er partij uit te halen of wat ook, begrepen? Jullie kloegen er vandaag over niets nuttigs te doen. Wij hebben onze naaste bemind. Hadden wij iets groter kunnen doen? Als het een ongelukkige vrouw is, en zij is het zeker, kan onze hulp haar geen grotere troost, warmte, en bescherming geven dan het weinige voedsel, de arme kleding, het deugdelijk dak dat wij haar gegeven hebben? Indien het een schuldige vrouw is, een zondares, een schepsel dat God zoekt, zal onze liefde niet de mooiste les, het krachtigste woord, de zuiverste aanwijzing zijn om haar te leiden op het pad naar God?"

Petrus komt heel rustig binnen en luistert naar zijn Meester.

"Zie, vrienden, Israël heeft veel leraars, en zij spreken gans de tijd... Maar de zielen blijven zoals ze zijn. Waarom? Omdat de zielen de woorden van hun meesters horen maar ook hun daden zien. En hun daden vernietigen hun woorden. En de zielen blijven waar zij waren, als ze niet achteruitgaan. Maar wanneer een meester doet wat hij zegt en in al zijn daden zich gedraagt als een heilige, ook wanneer hij slechts een stoffelijke daad verricht, zoals brood geven, kleding, onderkomen aan een lijdende naaste, zet hij zielen aan vooruit te gaan en God te bereiken, want zelfs zijn daden zeggen aan zijn broeders : 'God bestaat en God is hier'. O ! Liefde ! Ik zeg jullie plechtig dat wie liefheeft zichzelf redt en de anderen."

"Wat Gij zegt is waar, Meester. Die vrouw zegde mij : 'Gezegend zij de Redder en Degene die Hem zendt, en jullie allen met Hem' en hoewel ik een arm man ben wilde zij mijn voeten kussen en zij weende achter haar dikke sluier... Wie weet !... Laat ons hopen dat er geen nachtvogel komt van Jeruzalem, wie zal ons anders redden?"

"Ons geweten zal ons redden voor het oordeel van onze Vader. Dat volstaat" zegt Jezus. En Hij zet zich aan tafel na het voedsel gezegend en geofferd te hebben. - Alles eindigt.

125. - 9. JEZUS AAN HET "HELDERE WATER" :
"ONDERHOUD DE HEILIGDAGEN".

6 maart 1945.

¹ Het weer is niet zo triestig hoewel het nog regent, en de mensen kunnen naar de Meester komen.

Jesus luistert, aan ene kant, naar twee of drie mensen, die Hem belangrijke zaken te vertellen hebben en begeven zich dan, er veel kalmer uitzien, naar hun plaatsen.

Hij zegent ook een kleine jongen wiens kleine benen slecht gebroken zijn en die geen enkel dokter wil verzorgen. In feite zeggen ze allen : "Het is vruchteloos, zij zijn zeer hoog gebroken, bij de ruggegraat." Zijn moeder spreekt, wenend terwijl ze verklaart : "Hij liep met zijn zusje in de dorpsstraat. Een herodiaan kwam in volle vaart in zijn wagen aangereden en reed hem omver. Ik dacht dat hij dood was. Maar het is erger. Kijk. Ik hou hem op die plank... want er is niets anders te doen. En hij lijdt, want het been steekt door het vlees. En later, als het niet meer door het vlees zal steken, zal hij lijden omdat hij verplicht zal zijn op zijn rug te liggen."

"Is het zeer pijnlijk ?" vraagt Jezus vol medelijden aan het wende kind.

"Ja."

"Waar ?"

"Hier... en hier" en met zijn kleine weifelende hand raakt hij zijn nieren en rug aan. "De plank is hard en ik wil bewegen, ik..." en hij weent wanhopig.

"Wil Ik u in Mijn armen nemen ? Komt gij ? Ik zal u daar mee opnemen, en gij zult al de mensen zien terwijl Ik spreek."

"Ja..." (zijn 'ja' is vol zuiver verlangen). Het arme kleine ding strekt zijn armen smekend uit.

"Kom dan."

"Maar hij kan niet, Meester, het is onmogelijk ! Het hindert hem te veel... Ik kan hem zelfs niet bewegen om hem te wassen."

"Het zal hem niet hinderen."

"De dokter..."

"De dokter is de dokter, Ik ben Ik. Waarom zijt gij gekomen ?"

"Omdat Gij de Messias zijt" antwoordt de vrouw, die bleek wordt, dan rood, bewogen door hoop en wanhoop tegelijk.

"Welaan dan ? Kom, Mijn lieve kleine." En Jezus steekt een arm onder de beweegloze benen, en de andere onder zijn schouders en neemt het kind in Zijn armen en vraagt hem : "Doe Ik u pijn ? Neen ? Wel, zeg dan tot ziens aan uw mama en laat ons gaan."

En Hij gaat met Zijn last door de menigte die opengaat om Hem te laten doorgaan. Hij gaat naar het einde van de zaal, Hij bestijgt het soort verhoog dat zij voor Hem opbouwden, zodat Hij door iedereen kan gezien worden, ook door deze in de tuin, Hij vraagt een stoel en zit neer, Hij legt het kind op Zijn knieën en vraagt hem : "Houdt gij daarvan ? Wees nu braaf en luister" en Hij begint te spreken, gebaren makend met één enkel hand, het rechter, want Hij houdt het kind met Zijn linker. De kleine jongen kijkt naar de mensen en is zeer gelukkig iets te zien, hij glimlacht naar zijn moeder wier hart klopt van hoop aan het andere einde van de zaal, en hij speelt met de koord van Jezus' tuniek en met Zijn zachte blonde baard en met een krul van Zijn lang haar.

² "Er is gezegd : 'Doe een eerlijk werk en wijd de zevende dag aan de Heer en uw ziel'. Dat is het gebod van de sabbatrust.

De mens is niet groter dan God. En God nu schiep het universum in zes dagen en rustte de zevende. Waarom is de mens zo vrij de Vader niet na te volgen en Zijn gebod te overtreden ? Is het een dwaas gebod ? Neen. Het is werkelijk een weldoend gebod voor het lichaam, voor de moraal en voor de geest.

Een vermoeid lichaam heeft rust nodig, zoals elk ander wezen in de schepping. Een os, die op het veld gewerkt heeft, rust, en wij laten het rusten, zodat wij het niet verliezen. Zo ook de ezel die ons draagt en de schapen die een lammetje ter wereld brengen en ons melk geven, hebben rust nodig. Ook de grond van het veld rust, en wij laten hem rusten, terwijl hij gedurende de maanden dat hij geen zaad draagt, gevoed zou worden en verzadigd met de zouten die in de regen bevat zijn of opstijgen uit de aarde. Ook de dieren en planten, die gehoorzamen aan de eeuwige wetten van wijze voortplanting, rusten wel, ook zonder onze toestemming. Waarom wil de mens dan de Schepper niet navolgen, die de zevende dag rustte, terwijl ondergeschikte wezens, zowel plantaardige als dierlijke, die slechts een instinctmatig bevel kennen, weten hoe zich te onderwerpen en eraan te gehoorzamen ?

Het is een moreel gebod, maar tegelijk een fysisch. De mens behoort gedurende zes dagen aan allen en alles. Als een draad in een weefgetouw beweegt hij op en neer, zonder ooit te kunnen zeggen : 'Nu zal ik zorgen voor mijzelf en mijn dierbaren. Ik ben vader en vandaag behoor ik aan mijn kinderen, ik ben echtgenoot en

vandaag wil ik mij wijden aan mijn vrouw, ik ben broeder en zal mij verheugen met mijn broers, ik ben zoon en ik zal zorgen voor mijn oude ouders'.

Het is een geestelijk gebod. Werk is heilig. Liefde is heiliger. God is de Heiligste. Zo moeten wij eraan denken tenminste één dag op zeven te wijden aan onze goede en heilige Vader, die ons het leven gaf en ons in leven houdt. Waarom zouden wij minder eerbied hebben voor Hem dan voor onze vaders, onze kinderen, broers, vrouwen en onze lichamen? Laat de dag des Heren van Hem zijn. O! wat is het aangenaam beschutting te nemen in een vriendelijk huis 's avonds, na een werkdag! Wat is het aangenaam erheen te komen na een reis! Waarom dan geen beschutting nemen in het huis van de Vader na zes dagen werk? Waarom zouden wij niet zijn als de zoon die terugkomt na een reis van zes dagen en zegt: 'Hier ben ik, ik wil mijn rustdag met jullie doorbrengen'?

³ Maar luister nu. Ik zeg: 'Doe een eerlijk werk'.

Jullie weten dat onze Wet beveelt onze naaste lief te hebben. Eerlijk werk maakt deel uit van onze liefde voor onze naaste. Een eerlijk werkmán steelt niet in zaken, onthoud de werkmán zijn wedde niet, buit hem niet schuldig uit, hij herinnert zich dat een dienaar en werkmán gemaakt zijn uit een lichaam en een ziel zoals hijzelf, en hij gedraagt zich niet tegenover hen als levenloze stukken steen die men mag breken of stampen met zijn voet of een ijzeren staaf. Wie dat niet doet, bemint zijn naaste niet en bedrijft daarom een zonde in Gods ogen. Zijn winsten zijn vervloekt, zelfs indien hij een deel ervan als aalmoes offert aan de Tempel.

O! Wat een vals offer! En hoe durft iemand het plaatsen aan de voet van het altaar wanneer het druipt van de tranen en het bloed van een uitgebuite onderdaan of wiens naam 'diefstal' is, dat betekent bedrog van zijn naaste, want een dief is de bedrieger van zijn naaste? Geloof Mij, men onderhoudt de heilige dag niet zonder dat men er gebruik van maakt om zich te onderzoeken en te verbeteren en te herstellen voor de zonden bedreven gedurende de zes voorgaande dagen.

Dat is de heiligdagen onderhouden, niet het zuiver uitwendig onderhouden, die geen iota verandert van uw manier van denken. God wil levende daden, geen schijndaden. Een valse eerbied voor Zijn Wet is een zuivere komedie. En een zuivere komedie is het vals onderhouden van de sabbat, dat is een rust nemen om gehoorzaamheid te tonen aan het gebod in de ogen van de mensen, als de uren van nietsdoen doorgebracht worden in ondeugd, in wellust, in braspertijen, in het plannen beramen hoe zijn naaste uit te buiten en

schade toe te brengen in de komende week.

⁴ Misschien zult ge zeggen : 'En als men terug in zonde valt ?' Wat zouden jullie zeggen indien een kind, dat, eens gevallen is, geen nieuwe stap zou zetten, en misschien niet vallen ? Dat het dwaas is. Dat het niet beschaamd moet zijn indien zijn passen onzeker zijn, want zo waren wij allen toen we klein waren, en onze ouders hielden daarom niet op ons lief te hebben. Wie herinnert zich de overvloed niet van moederlijke en vaderlijke liefkozingen dat we ontvingen telkens als we vielen ?

De beste Vader, die in de hemel is, doet hetzelfde. Hij buigt zich over Zijn kleine die weent op de grond en zegt hem : 'Ween niet. Ik zal u oprichten. De volgende keer zult gij oplettender zijn. Kom nu in Mijn armen. Hier zullen al uw zorgen ophouden en gij zult versterkt heengaan, genezen en gelukkig'. Dat is het wat onze Vader, die in de hemel is, zegt. En dat is het wat Ik tot jullie zeg. Moesten jullie geloof hebben in de Vader, dan zouden jullie in alles slagen. Een geloof, herinner het jullie, zoals het geloof van een kind. Een kind gelooft dat alles mogelijk is. Het meet de diepte niet van de dingen. Het gelooft in deze die hem vertrouwen inboezemen en doet wat ze het zeggen. Wees als kinderen met de Allerhoogste. Hoe houdt Hij van die toevallige engelen die de schoonheid zijn van de aarde ! Op dezelfde manier houdt Hij van de zielen die eenvoudig, goed en zuiver worden als een kind.

Wensen jullie het geloof van een kind te zien om te leren geloof te hebben ? Kijk. Jullie hebben medelijden met de kleine die Ik op Mijn borst druk en die, in tegenstelling met wat dokters en zijn moeder zeggen, niet geweend heeft terwijl hij op Mijn schoot zat. Begrijpen jullie ? Sinds lang heeft hij niet gedaan dan geweend dag en nacht zonder enige rust, terwijl hij hier niet geweend heeft en rustig in slaap is gevallen tegen Mijn hart. Ik vroeg hem : 'Verlangt gij in Mijn armen te komen ?' en hij antwoordde : 'Ja', zonder inachtneming van zijn ellendige staat, de mogelijke pijn die hij kon voelen, als gevolg van de beweging. Hij zag liefde op Mijn gelaat, en zegde : 'Ja' en hij kwam. En hij voelde geen pijn. Hij was gelukkig hierboven te zijn, en dingen te zien, na verwezen te zijn geweest tot die vlakke plank, hij genoot te liggen op de zachte warmte van een lichaam en niet op het harde hout; hij glimlachte; hij speelde en viel in slaap nog de krul vasthoudend van Mijn haar in zijn kleine hand. ⁵ Ik zal hem nu wekken met een kus..." en Jezus kust het bruine haar van het kind dat glimlachend wakker wordt.

"Hoe heet gij ?"

"Jan".

"Luister, Jan. Zoudt gij willen gaan ? Wilt gij naar uw moeder gaan en haar zeggen : 'De Messias zegent u omwille van uw geloof' ?"

"Ja," antwoordt de kleine handenklappend. Dan vraagt hij : "Zult Gij mij doen gaan ? Op de weiden ? Niet meer op de lelijke harde plank ? Geen dokters meer die mij pijn doen ?"

"Niet meer, nooit meer."

"Ah ! Hoe hou ik van U !" en hij werpt zijn armen rond Jezus' hals en kust Hem, en om Hem beter te kussen, knielt hij met een sprong op Jezus' knieën en een hagel van kussen komt neer op het voorhoofd, de ogen, de kaken van Jezus.

Het kind, dat tot hiertoe verlamd lag, was, in zijn vreugde, niet bewust dat het heeft kunnen bewegen. Maar het geschreeuw van zijn moeder en de menigte, schudt hem wakker, en hij keert zich verrast om. De grote onschuldige ogen van zijn dun gelaat kijken ondervragend rond. Nog op zijn knieën, met zijn rechterarm rond Jezus' hals, vraagt het Hem vertrouwelijk - wijzend naar de lawaaiërige menigte en naar zijn moeder, die van de andere kant op hem roept, zijn naam tegelijk bij die van Jezus voegend : "Jan ! Jezus !" - : "Waarom roept het volk en mijn moeder ? Wat gebeurt er met hen ? Zijt Gij Jezus ?"

"Ja. Het volk roept omdat het gelukkig is dat gij kunt gaan. Vaarwel, Jantje (Jezus kust en zegent hem). Ga naar uw moeder en wees goed."

Wanneer de menigte iets kalmer is geworden, zegt Jezus met donderende stem : "Gedraag jullie zoals Jantje, jullie die zonde bedrijven en uzelf kwaad doen. Geloof in Gods liefde. De vrede zij met jullie."

En terwijl de toejuichende kreten van de menigte zich mengen met de gelukkige tranen van de moeder, verlaat Jezus de zaal voorafgegaan door zijn leerlingen en alles eindigt.

EEEE 0000 EEEE 0000 EEEE 0000 EEEE

126. - 10. JEZUS AAN HET "HELDERE WATER" :

"JULLIE ZULLEN NIET DODEN" - DOOD VAN DORAS.

10 maart 1945.

¹ "Er is gezegd : 'Jullie zullen niet doden'. Tot dewelke van de twee groepen geboden behoort die ? Zeggen jullie : 'Tot de tweede' ? Zijn jullie zeker ? Ik zal jullie een andere vraag stellen : is

het een zonde die God beledigt of de mens die getroffen wordt ? Jullie zeggen : 'De mens die getroffen werd' ? Zijn jullie ook daar zeker van ? En nog een vraag : is het enkel een zonde van moord ? Bij het doden van een persoon bedrijft men maar één zonde ? Jullie zeggen : 'Die enkele' ? Twijfelt er niemand over ? Geef Mij jullie antwoorden met luide stem. Dat er één spreekt in naam van allen. Ik zal wachten." En Jezus buigt neer om een klein meisje te strelen dat tot bij Hem is gekomen en verrukt naar Hem kijkt, vergetend aan de appel te knabbelen dat haar moeder haar gegeven heeft om rustig te zijn.

Een statige oude man staat recht en zegt : "Luister, Meester. Ik ben een oud synagogeleider en mij werd gevraagd in naam van allen te spreken. En ik zal spreken. Ik denk, wij allen denken, dat wij geantwoord hebben in alle rechtvaardigheid en in overeenstemming met wat ons geleerd werd. Mijn zekerheid is gegrond op de Wet in verband met moord en slagen toebrengen. Maar Gij weet waarom wij gekomen zijn : om onderwezen te worden, want wij weten dat Gij Wijsheid zijt en Waarheid. Indien ik daarom verkeerd ben, verlicht mijn duisternis, zodat de oude dienaar naar zijn Koning mag gaan gekleed in licht. En verlicht zo eveneens al die mensen die tot mijn kudde behoren en met hun herder gekomen zijn om te drinken aan de bron van het Leven" en vooraleer zich neer te zetten, buigt hij met de grootste eerbied.

"Wie zijt gij, vader ?"

"Cleofas, van Emmaüs, Uw dienaar."

"Niet de Mijne; van Hem die Mij gezonden heeft, want aan de Vader moet elke voorrang gegeven worden en alle liefde in de hemel, op de aarde en in de harten. En de eerste die Hem die eer geeft is Zijn Woord, die, op de foutloze tafel de harten van de goede mensen neemt en offert, zoals de priester het doet met de toonbroden. Maar luister, Cleofas, zodat gij verlicht naar God kunt gaan zoals het uw heilig verlangen is.

² Om een fout te beoordelen, is het nodig de omstandigheden in acht te nemen die de fout voorafgaan, voorbereiden, rechtvaardigen en verklaren. Een mens die een moord begaan heeft moet, vooraleer hij zich bij God aanmeldt om vergiffenis te vragen, zichzelf afvragen : 'Wie sloeg ik ? Wat sloeg ik ? Waar, met welke middelen, waarom, hoe, wanneer sloeg ik ?'

'Wie sloeg ik ?'

Een mens. Ik zeg : een mens. Ik let er niet op of hij rijk of arm is, vrij of slaaf. Voor zover het Mij betreft, zijn er noch slaven noch machtigen. Er zijn enkel mensen, geschapen door de éne

God, daarom zijn zij gelijk. In feite, ook de machtigste koning op aarde is stof voor Gods majesteit. En in Zijn ogen, zoals in de Mijne, is er maar één slavernij : de zonde, en daarom een slavernij onder satan. De oude Wet discrimineert tussen vrije mensen en slaven, en subtiliseert tussen doden met de slag en doden wanneer de geslagen mens een dag of twee of zoiets overleeft; indien een zwangere vrouw door slagen gedood wordt of dat het enkel de vrucht van haar schoot is die sterft. Maar dat werd gezegd wanneer het licht van volmaaktheid nog ver verwijderd was. Nu is het onder jullie en zegt : 'Wie zijn naaste doodt bedrijft een zonde'. En hij zondigt niet alleen tegen de mens, maar ook tegen God.

Wat is de mens ? De mens is het opperste schepsel dat God geschapen heeft om de koning te zijn van de schepping en Hij schiep hem naar Zijn beeld en gelijkenis, hem Zijn gelijkenis gevend volgens de geest, en Zijn beeld door Zijn volmaakte beeld te tekenen van Zijn volmaakte gedachte. Kijk naar de lucht, naar de aarde, naar de zeeën. Kunnen jullie een dier zien of een plant, hoe mooi het ook zij, dat gelijk is aan de mens ? Dieren lopen, eten, drinken, slapen, brengen voort, werken, zingen, vliegen, kruipen, klimmen. Maar zij spreken niet. De mens kan ook lopen en springen, en hij is zo vlug in het springen dat hij kan wedijveren met de vogels; hij kan zwemmen, en is zo vlug dat hij een vis lijkt; hij kan kruipen en ziet eruit als een kruipdier; hij klimt als een aap; hij kan zingen als een vogel. Hij kan voortbrengen en produceren. En, bovendien, kan hij spreken.

Zeg niet : 'Elk dier heeft zijn taal'. Het is waar, de ene loeit, een ander blaast, een ander balkt, een ander tjilpt, een ander kweelt, maar de laatste stier zal loeien precies zoals de eerste, en zo zullen de schapen blaten tot op het einde van de wereld, en de ezels zullen altijd balken zoals de eerste, en mussen zullen altijd tjilpen, terwijl de leeuwerik en de nachtegaal hun zangen zullen zingen : de eerste tot de zon, de laatste tot de sterrennacht, ook op de laatste dag van de wereld, precies zoals zij de eerste zon en de eerste nacht groetten. De mens daarentegen, die niet alleen een stem en een tong heeft, maar ook een zenuwstelsel, waarvan de hersenen het centrum zijn, de zetel van het verstand, is in staat nieuwe gewaarwordingen op te vangen, erover te mediteren en ze een naam te geven.

Adam noemde de hond zijn vriend en gaf de naam van leeuw aan het dier dat er het meest op lijkt omwille van zijn manen rond zijn kort gebaard gelaat. Hij noemde schaap het lam dat hem zacht groette en gaf de naam vogel aan de mooi gevederde bloem die vloog als een vlinder maar een mooie zang zong die een vlinder

niet kan zingen. En later, doorheen de eeuwen, gaven de kinderen van Adam nieuwe namen wanneer zij 'vertrouwd werden' met Gods werken in Zijn schepselen, of, door de goddelijke sprankel die in de mens is, zij niet enkel kinderen voortbrachten, maar ook dingen die nuttig of schadelijk waren voor hun kinderen, naargelang ze met God of tegen God waren. God wreekt Zijn kinderen die gefolterd worden door de slechtheid van de mens.

De mens is dus het bevoorrechte schepsel van God. Zelfs indien hij nu schuldig is, is hij nog voor Hem het dierbaarste schepsel. Dat is bewezen door het feit dat Hij Zijn eigen Woord stuurde, niet een engel, niet een aartsengel, geen cherubijn, geen serafijn, maar Zijn eigen Woord, bekleed met menselijk vlees, om de mens te redden. Hij achtte dat vlees niet onwaardig blootgesteld te maken om te lijden en uit te boeten, die, daar Hijzelf de meest zuivere Geest is, niet kon lijden en niet kon uitboeten voor de zonde van de mens.

De Vader zegde Mij : 'Gij zult mens worden : de Mens. Ik maakte er een. Hij was zo volmaakt als alles wat Ik maak. Hij was bestemd voor een rustig leven, een zeer rustige laatste slaap, een gelukkig ontwaken en het gelukkigste eeuwig leven in Mijn hemels Paradijs. Maar Gij weet dat wat besmet is niet binnen mag in ons Paradijs, vermits Ik-Wij, de éne en drievuldige God, daar onze troon hebben. Enkel heiligheid mag ervoor staan. Ik ben Hij die Ik ben. Mijn goddelijke Natuur, Ons mysterieus wezen kan enkel gekend worden door dezen die zonder zonde zijn. Nu is de mens, in Adam en door Adam, bedorven. Ga, zuiver hem. Ik wil het. Van nu af zult Gij de Mens zijn. De Eerstgeborene. Want Gij zult de eerste zijn die hier binnenkomt met een sterfelijk lichaam zonder zonde, met een ziel zonder erfzonde. Degene die U zijn voorafgegaan op aarde en deze die na U zullen komen, zullen het leven ontvangen door Uw dood als Verlosser'. Enkel iemand die geboren werd kan sterven. Ik werd geboren en zal sterven.

De mens is het bevoorrechte schepsel van God. Zeg Mij nu : indien een vader vele kinderen heeft, maar waarvan één zijn lieveling is, zijn oogappel, en dat die zou gedood worden, zal die vader niet meer eronder lijden dan hij geleden zou hebben indien een andere zoon gedood werd ? Dat zou niet gebeuren want een vader moet rechtvaardig zijn tegenover al zijn kinderen. Maar het gebeurt omdat de mens niet volmaakt is. God kan zo rechtvaardig handelen omdat de mens het enige schepsel is, onder al de geschapen dingen, die een geestelijke ziel heeft samen met zijn Schepper Vader, een onloochenbaar teken van Zijn goddelijk Vaderschap.

Indien iemand de zoon van een vader doodt, beledigt hij enkel

de zoon ? Neen. Men beledigt ook de vader. Men beledigt de zoon in zijn vlees en de vader in zijn hart. Beiden zijn gewond. Door een mens te doden, beledigt men alleen de mens ? Neen. Ook God. De mens in zijn vlees, God in Zijn Recht. Want het leven en de dood worden door Hem alleen gegeven en genomen. Doden is geweld plegen tegenover God en de mens. Doden is binnentreden in Gods domein. Doden is ingaan tegen het gebod van de liefde. Wie doodt bemint God niet, want hij verstoort een van Zijn werken : een mens. Wie doodt bemint zijn naaste niet, want hij ontnemt van zijn naaste wat een moordenaar opeist voor zichzelf : het leven.

Ik heb dus geantwoord op de eerste twee vragen.

³ 'Waar sloeg ik ?'

Men kan toeslaan op straat, in het huis van de overvallen persoon, of door het slachtoffer naar zijn eigen huis te lokken. Men kan het een of ander orgaan treffen en een ernstiger pijn veroorzaken, of twee moorden in één begaan, door een vrouw te slaan die haar vrucht in haar schoot draagt.

Men kan op straat onopzettelijk toeslaan. Een dier dat uit onze handen glipt kan een voorbijganger doden. In welk geval er geen voorbedachte rade is. Maar indien iemand, gewapend met een dolk en met verfiynd verheelde kleren naar het huis gaat van zijn vijand - en dikwijls is de vijand een persoon die enkel de fout heeft van beter te zijn - hem uitnodigt naar zijn eigen huis onder voorwendsel hem te eren, en hem dan de keel oversnijdt en hem in een put werpt, dààr is dan voorbedachte rade en zijn fout is volledig broosheid, brutaliteit en geweld.

Indien ik een moeder en haar kind dood, zal God mij reenschap vragen voor twee moorden. Want de schoot die de geboorte geeft aan een mens volgens het gebod van God is heilig en heilig is het jonge leven dat erin groeit, waaraan God een ziel gegeven heeft.

⁴ 'Waarmee heb ik geslagen ?'

Vruchteloos is het te zeggen : 'Ik wilde niet slaan' als men gewapend kwam met een bepaald wapen. In een vlaag van gramschap, kan iemands hand ook een wapen worden, door een steen van de grond op te rapen, of een tak van een boom te rukken. Maar wie zijn dolk of bijl koelbloedig onderzoekt, en scherpt wanneer hij denkt dat ze niet scherp genoeg is, ze dan veilig verbergt op zijn lichaam zodat, hoewel het niet gezien is, het gemakkelijk gegrepen kan worden, en zo voorbereid naar zijn vijand gaat, kan heel zeker niet zeggen : 'Ik had de bedoeling niet te slaan'. Wie een gift bereidt door giftige grassen en vruchten te plukken, een poeder

maakt of een drankje dat hij dan aan het slachtoffer aanbiedt als kruiden of als cider, kan zeker niet zeggen : 'Ik wilde niet doden'.

En luister nu, vrouwen, stilzwijgende ongestrafte moordenaressen van zoveel levens. Het is ook een moord de vrucht los te maken die in een schoot groeit, omdat het voortkomt van een schuldig zaad of omdat het een niet gewenst embryo is, een onnuttige last voor uw lichamen en uw weelde. Er is maar één weg om die last *niet* te dragen : door zuiver te leven. Voeg geen moord bij wellust, geweld bij ongehoorzaamheid, en denk niet dat God het niet ziet, eenvoudig omdat de mens het niet ziet. God ziet alles en herinnert zich *alles*. Jullie moeten u dat ook herinneren.

⁵ 'Waarom sloeg ik ?'

O ! voor hoeveel redenen ! De plotse geestelijke onrust die in u een geweldige emotie veroorzaakt, zoals het vinden van het besmeurde bruidsbed, of een dief in huis, of een smerige jongeling die probeert uw jonge dochter geweld aan te doen, het koelbloedig plannen om van een gevaarlijke getuige af te zijn, van iets dat in uw weg ligt, of van iemand van wien gij de positie of beurs op het oog hebt; dat zijn enkele van de vele redenen. En indien God degene vergeeft die in een pijnlijke verwarring moordenaar wordt, zal Hij hem *niet* vergeven die zo wordt door lust voor macht of voor menselijke achting.

Gedraag u steeds behoorlijk en jullie zullen niemands oog noch woord moeten vrezen. Wees gelukkig met wat je bezit, en je zal niet verlangen naar het bezit van anderen, en het zover drijven dat je moordenaars wordt teneinde te bereiken wat behoort aan uw naaste.

⁶ 'Hoe sloeg ik ?'

Meedogenloos na de eerste impulsieve uitbarsting ? Soms kan een mens zich niet bedwingen. Omdat satan hem in het kwaad werpt zoals een slinger een steen. Maar wat zouden jullie zeggen van een steen, die, na zijn doel te hebben bereikt, door zichzelf terug zou vliegen naar de slinger, om opnieuw geworpen te worden en andermaal te treffen ? Jullie zouden zeggen : 'Die is bezeten van een magische helse kracht'. En zo is een mens, die na een eerste slag een tweede, een derde, een tiende toedient met ongebreidelde woestheid. Want gramschap bedaart en de rede neemt het over na de eerste uitbarsting, indien het een uitbarsting is veroorzaakt door een te rechtvaardigen reden. Terwijl woestheid vermeerderd hoe meer het slachtoffer geslagen wordt door een echte *moordenaar*, dat is, door een satan, die niet voelt en geen medelijden kan hebben voor een broeder want, daar hij satan is, is hij *verpersoonlijkte haat*.

7 'Wanneer sloeg ik ?'

Onder de eerste uitbarsting ? Nadat het tot bedaren was gekomen ? Bewerend dat ik vergeven had terwijl mijn wrok vermeerderde ? Wachtte ik soms jaren vooraleer toe te slaan, om dubbele smart te veroorzaken langs zijn kinderen om ?

Jullie zien dat bij het doden jullie de eerste en tweede groep van de geboden overtreden. Omdat jullie al te veel Gods rechten opeisen en jullie naaste verdrukken. Daarom is het een zonde tegen God en tegen de naaste. Jullie bedrijven niet enkel een zonde van moord. Maar jullie bedrijven een zonde van gramschap, van geweld, van hoogmoed, van ongehoorzaamheid, van heiligschennis, en soms, indien jullie doden om een plaats of een beurs te stelen, van hebzucht. Ik zal het nu enkel vernoemen, en ik zal het jullie verklaren met meer bijzonderheden op een andere dag, men bedrijft niet enkel een moord bij middel van een wapen of een gift. Maar ook door laster. Denk erover na.

8 Ik zeg jullie ook : de meester, die zo handig een slaaf slaat, zodat hij niet zou sterven in zijn handen, is tweemaal schuldig. Een slaaf is geen geld van de meester : het is een ziel van zijn God. En vervloekt zij voor eeuwig degene die hem slechter behandelt dan een stier."

Jezus' ogen schitteren van majesteit en Zijn stem dondert. Allen kijken verwonderd naar Hem, want daarvoor sprak Hij rustig.

"Hij weze vervloekt. De Nieuwe Wet herroept die hardvochtigheid die nog rechtvaardigheid was toen er in het volk van Israël geen schijnheiligen waren die beweerden heiligen te zijn en hun schranderheid verscherpten, enkel om hun voordeel te halen uit de Goddelijke Wet of die te omzeilen. Maar nu dat Israël overrompeld is met zulke adders, voor wie alle grillen wettig zijn als het hen past, de ellendige machtige naar wie God kijkt met haat en afkeer, zeg ik : dat houdt niet meer aan.

Slaven vallen in de velden of aan de molenstenen. Zij vallen met gebroken beenderen en met zenuwen die bloot gelegd werden door zweepen. Zij beschuldigen hen van valse misdaden, zodat zij hen mogen slaan en zo hun duivels sadisme rechtvaardigen. Zij maken zelfs gebruik van Gods mirakels, als beschuldiging om het recht te hebben hen te slaan. Noch Gods macht noch de heiligheid van een slaaf bekeert hun bedorven zielen. Zij kunnen niet bekeerd worden. *Het goede kan in een ziel niet dringen die oververzadigd is van het kwade.* Maar God ziet het en zegt : 'Het is genoeg'.

Er zijn teveel Kaiñs die Abels doden. En wat denken jullie, on-

zuivere graven, wier uiterlijke gewit is en bedekt met de woorden van de Wet, en die binnenin overheerst wordt door satan als koning en het handigste satanisme tiert, wat denken jullie ? Dat enkel Abel een zoon was van Adam en dat God enkel welgevallig neerziet op hen die geen slaven zijn van mensen, en dat Hij het enige offer weigert dat een slaaf brengt : zijn eerlijkheid gekruid met tranen ? Neen, Ik zeg jullie plechtig dat elke rechtvaardige een Abel is, zelfs indien hij gekluisterd ligt, zelfs indien hij stervende is op de groeven, of bloedend omwille van uw zweepslagen, en dat al de onrechtvaardigen Kains zijn, die uit hoogmoed, niet uit ware eerbied, aan God offeren wat besmet is met hun zonden en bevlekt met bloed.

Ontheiligers van mirakels ! Ontheiligers van mensen, moordenaars, goddeloos volk ! Weg ! Weg uit Mijnblik ! Genoeg ! Ik zeg : genoeg. En Ik mag dat zeggen, want Ik ben het Goddelijk Woord die de Goddelijke Gedachte vertaal. Weg !"

Jezus, staande op het ruwe verhoog, is zo indrukwekkend dat Hij vrees inboezemt. Met Zijn rechterarm naar de deur uitgestrekt, Zijn ogen als twee blauwe vlammen, schijnt Hij de aanwezige zondaars met de bliksem te slaan. Het kleine meisje aan Zijn voeten begint te huilen en loopt naar zijn moeder. De leerlingen kijken verwonderd naar elkaar en zij kijken om te zien tot wie de schimprede is gericht. Ook de menigte keert zich om en kijkt onderzoekend.

⁹ Tenslotte wordt het mysterie verhelderd. Aan het andere einde van de zaal, aan de buitenkant van de deur, half verborgen achter een groep grote landsmensen, verschijnt Doras. Hij ziet er magerder, geler, meer gerimpeld uit met zijn grote neus en vooruitstekende kin. Een dienaar helpt hem om te bewegen, want hij schijnt half verlamd. Niemand had hem daar gezien, in het midden van de tuin. Hij durft te spreken met zijn tokkende stem : "Spreekt Gij tot mij ? Is het voor mij ?"

"Ja. voor u. Weg uit mijn huis."

"Ik ga weg. Maar ik zal weldra een afrekening met u hebben, maak je geen zorgen."

"Weldra ? *Dadelijk*. De God van de Sinai; zoals Ik het u zegde, wacht op u."

"En U ook, verderfelijke jonge man, want Gij zijt de oorzaak van mijn ziekte en van de schadelijke dieren in mijn land. Ik zal U terugzien. En het zal een vreugde voor mij zijn."

"Ja. En gij zult niet wensen Mij te zien. Want Ik zal uw Rechter zijn."

"Ah ! ah ! Verv..." Hij tast rond, hij mompelt en valt.

"Hij is dood !" roept zijn dienaar. "De meester is dood ! Wees gezegend, Messias, onze wreker !"

"Niet Ik, maar God, de eeuwige Heer. Moge niemand bezoe-
deld worden. Enkel de dienaar moet naar zijn meester omzien. En
wees lief voor zijn lichaam. En jullie allen, zijn dienaars, wees
goed. Verheug jullie niet, uit bittere haat, omdat hij geslagen
werd, opdat jullie niet zouden verdienen veroordeeld te worden.
Moge God en de rechtvaardige Jonos altijd uw vrienden zijn, en Ik
met hen. Vaarwel."

"Maar stierf hij op Uw verzoek ?" vraagt Petrus.

"Neen. Maar de Vader kwam in Mij... Het is een mysterie dat
jullie niet kunnen begrijpen. Het is voldoende voor u te weten dat
het niet goed is God te treffen. Hij wreekt Zichzelf door Zichzelf."

"Kunt Gij dan aan de Vader niet zeggen al degene die U haten
te laten sterven ?"

"Wees rustig ! Gij begrijpt uw mentaliteit niet ! Ik ben Mede-
lijden en geen wraak."

De oude man, het hoofd van de synagoog, komt nader en zegt :
"Meester, Gij hebt al mijn vragen beantwoordt en er is licht in mij.
Wees gezegend. Kom naar mijn synagoog. Weiger aan een oud
man Uw woord niet."

"Ik zal komen. Ga in vrede. De Heer is met u."

Terwijl de menigte zeer traag wegtrekt, eindigt alles.

EEEE 0000 EEEE 0000 EEEE 0000 EEEE

126. - 10. JEZUS AAN HET "HELDERE WATER" :
"BEPROEF UW GOD NIET".
DE DRIE LEERLINGEN VAN DE DOPER.

11 maart 1945.

¹ Het is een zeer heldere winterdag : zonneshijn, wind en hel-
dere hemel, helemaal blauw, zonder het minste spoor van een wolk.
Het is in de vroege morgen. Een lichte vorstsluier, of liever een
haast bevroren dauw, ligt als diamantstof op de grond en het gras.

Drie mannen komen naar het huis. Zij gaan met de zekerheid
van mensen die weten waarheen ze gaan. Zij zien Johannes die de
tuin oversteekt, beladen met emmers water uit de put. Zij roepen
hem.